

Gure dorreak

Antton Izagirre

Ezagunak dira Pisako dorrearen okerduraren pixkanakako handitzeak bere garaian italiar agintariengan sortu zituen buruhauste eta larriurak. Grabitatearen indarrak lurra joaraziko zion usteak asaldura handia eragin zuen. Hemen, gure artean, PISA txostenak EAEko agintari eta eskola eragileengan sortu duenaren neurri bertsukoa; aurreko hamarkadan sendoa omen zirudien hezkuntza sistemaren dorreari dar-dar eginarazteraino.

Ez da harritzekoa, erantzukizunaren zama leporatzeko orduan, hezkuntza sistema eta horren arduradunak begiz jo izana. Inor gutxi jarri du zalantzan proba bera. Aurreko urteetako kalifikazio hobeak “onak” egin zituen sistema eta arduradunak. Aurrekoetan balioetsitako informea, nola orain zalantzan jarri? Ez lukete legitimitaterik izango.

Denok, erantzukizunak eta sistemaren hobekuntzak eskatzeko eskubidea baztertu gabe, galdera bati erantzun beharko genioke: PISA ote da gure hezkuntza sistema balioesteko ebaluazio irizpideak egokien jasotzen dituen proba? Txosten horrek geurean jasotzen dituen emaitza txar edo onen, poz eta tristuren, gorabeheren kariatara erabakiak hartzera mugatu behar ote dugu?

Azkenaldian, ikasleak ebaluatzeko parametro aldaketaren beharra aholkulari eta profesional ugariaren ahotan dabil. Kalifikazioa eta ebaluazioa ez dela gauza bera azpimarratu dute. Esan eta esan ari zaizkigu irakaskuntza-ikasketa prozesuaren ebaluazioa dela garrantzitsua, ez kalifikazioa. Ebaluazioaren helburua hobekuntzak eta zuzenketa neurriak ezartzea beharko litzatekeela, ez ikasle eta eskolen arteko mailakatzea.

Ba, hara nola, PISAko emaitzen helburua mailakatzea dela jakinda ere, haren doinura denok dantzan jarri gaitu. Nota txarrak guztiok asaldatzen gaitu nonbait eta onak jaso dituen loriatu. PISA ote da parametro berrien arabera ontzat ematen dugun neurgailua? Aitortuko al genioke LOMCeri gure hezkuntza sistema ebaluatzeko zilegitasuna? PISari bai? Nahikoa al da sona handiko informeen izate hutsa ontzat emateko?

Berezko Hezkuntza Sistema aldarrikatu eta PISA informeari ebaluatzeko gaitasuna onartzea ez da koherentea. Ebaluazio sistemak berezko adierazleak jaso behar ditu eta adostasun zabala bildu hezkuntza eragileen artean. Gainerakoan “PISA dorreak” azpian hartuko gaitu eta beldur naiz bakar batzuek gure hezkuntza sistemaren dorre nagusia dena, euskara, ez ote duten bota nahiko. •

Hara eta hona «pertenentziekin»

Miren Azkarate

Beste behin ere nire burua etxe aldaketa edo denok deitzen diogun moduan mudantza baten aurrean ikusi dut azken hilabeteen. Sentsazioa dut, gainera, eta uste dut sentsazio oso fundamentatua dela, 20 urte inguru nituenetik ez dudala bi urte baino gehiago iraun etxe berdinean! Eta “etxe” esaten dudanean bizileku esaten dut, eta horrek espetxea ere onartzen du. Ba hori, azken bizileku horietan ere ez nuela bi urte baino gehiago jarraian egin.

Aldaketak onerako izaten direla diote batzuek, eta, tira, batzuetan hala izaten dira eta espero dezagun hau ere halaxe izatea. Baina niri aldaketek intseguritate eta antsietate handia ematen didate eta urduri bizitzen ditudan momentuak dira. Ez dakit,

berria edo arrotza zaidan guztiak beldurra emango balit bezala da. Egun hauek horrelakoak izan dira, ez da salbuespena izan, urduriak, antsietate handikoak, beldurrekin...

Hala ere, kartzelakoekin alderatuta, kaleko mudantzok ez dute zerikusirik. Horiek bai zirela beldurgarriak eta urduri jartzekoak! Kar-kar-kar... Orain barre egiten dut, baina, «*tiene 20 minutos para recoger sus pertenencias, se va de conducción*» entzuten zenuenetik, hortxe gorputz dardarak. Dena azkar, dena presaka, dena ondo eta azkar pentsatu beharra, zer hartu, zer utzi, kideekin agurtzeko denbora juxtua eta batzuetan existitzen ez zena... Zeren 20 minutu, 20 minutu ziren, ez gehiago ez gutxiago. Ah! Eta zure “*pertenencias*” denak poltsa edo petate bakarrean sartuta!

Bidaia Guardia Zibilarekin, horrek uste dut edonor jarriko lukeela urduri. Batzuetan orduak autobus estu horretan. Kasu batzuetan ez dakizu nora eramaten zaituzten ere! Eta batzuetan egunak irauten dituzten “mudantzak” izaten dira.

Iristen zarenean bizileku berrira, garbitu dena eta jarri berriro ere duzun gutxia eta egin zaitez leku berrira. Pasa dituzun urduritasun eta antsietate guztien ondoren, aurrera!

Horrelakoak bizi ondoren gezurra dirudi orain, badakidala nora mugitzen naizen, inongo presarik gabe eta nik aukeratutako lekuetara, horrela bizitzea mudantzak! Edo agian juxtuki horregatik bizi ditut horrela...

Badaezpada, espero dezagun denbora luzean ez izatea beste etxe aldaketarik! •